

Asmus Hagen tav hertil. Han havde selv en ganske anden Opfattelse af den Anseelse, Broderen nød som offentlig Personlighed, og han havde heller ikke Indtryk af, at Enslevs Ord var alvorlig mente.

„Det er blevet mig sagt, at han i disse Dage har solgt „Storeholt“. Forholder det sig rigtigt? Det skal være hans Svigerfar, der har overtaget den. Hvad er det, den Mand hedder?“

„Søholm.“

„Han er jo Millionær, saa jeg forstaar ikke rigtig Forholdet.“

Ogsaa hertil tav Asmus Hagen, hvem Tabet af den gamle Slægtsgaard var gaaet bittert til Hjertet.

Inde i Spisestuen, hvor der kun brændte en enkelt Lampe i den store Loftskrone, gik Frøken Evaldsen utaalmelig frem og tilbage med Armene viklet ind i et Skuldersjal. Døren ind til den store Modtagelsessal ved Siden af stod aaben, og derinde var der overhovedet intet andet Lys end Skæret fra Gadelygterne udenfor. Der var koldt i Stuerne, der begge gjorde det samme øde og ubeboede Indtryk som Sovekammeret. Udstyret var kostbart nok, da Enslevs Bladindustri efterhaanden havde gjort ham til en velstaaende Mand; men skønt han paa andre Omraader havde lagt sig enkelte forfinede Vaner til, var hans Smag aldrig kommen ud over det almueagtige. Og Frøken Evaldsen, hans mangeaarige Veninde, som dog selv var af god københavnsk Familje, Datter af en General, manglede mellem sine mange store Egenskaber netop den, som kunde have skabt